

Anul XII, Nr. 293
3 martie 2019

Duminica Înfricoșătoarei
Judecăți
-a lăsatului sec de carne-

Parohia „Vovidenia“ Galați

- buletin duhovnicesc bilunar-

APOSTOLUL DUMINICII ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI

„Fraților, nu mâncarea ne va așeza înaintea lui Dumnezeu. Că nici dacă vom mânca, nu ne prisosește, nici dacă nu vom mânca, nu ne lipsește. Dar vedeți ca nu cumva această libertate a voastră să ajungă poticnire pentru cei slabi. Fiindcă, de te-ar vedea cineva pe tine, cel ce ai cunoștință, că șezi la masă în templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mănânce din cele jertfite idolilor? Și va pieri prin cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a murit Hristos! Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiți față de Hristos. De aceea, dacă o mâncare smintește pe fratele meu, nu voi mânca în veac carne, ca să nu aduc sminteală fratelui meu. Oare, nu sunt eu liber? Nu sunt eu Apostol? N-am văzut eu pe Iisus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrarea mea întru Domnul? Dacă altora nu le sunt Apostol, vouă, negreșit, vă sunt. Pentru că voi sunteți pecetea apostoliei mele întru Domnul”.

(I Corinteni 8, 8-13; 9, 1-2)

**2019: ANUL OMAGIAL AL SATULUI ROMÂNESC
(AL PREOȚILOR, ÎNVĂȚĂTORILOR ȘI
PRIMARIILOR GOSPODARI) ȘI ANUL COMEMORATIV AL
PATRIARHILOR NICODIM MUNTEANU ȘI IUSTIN
MOISESCU ȘI AL TRADUCĂTORILOR DE CĂRȚI
BISERICEȘTI**

Explicarea ecteniei mari de la Sfânta Liturghie

„După Binecuvântarea Mare de la începutul Sfintei Liturghii, preotul (diaconul) începe rugăciunea zicând „*Cu pace, Domnului să ne rugăm!*”. Noi nu știm să ne rugăm cum se cuvine și, pentru ca să nu vorbim în zadar, Biserica ne învață cele ce se cuvin despre rugăciune, arătându-ne mai întâi cum să ne rugăm: „*Cu pace*”. Dar de ce îndată după binecuvântare ea ne-a poruncit să facem rugăciunea de cerere, înainte de a ne fi mărturisit și de a fi mulțumit lui Dumnezeu?

Pentru că, atunci când spune „**Cu pace**”, ea **presupune și mărturisirea și mulțumirea**, dacă privim lucrurile mai în adânc. Într-adevăr, **pace în suflet nu poate avea omul care este veșnic nemulțumit** de cele ce i se întâmplă în viață, ci **numai acela care cu recunoștință mulțumește lui Dumnezeu pentru toate**. Pace nu poate avea, de asemenea, nici acela care n-are conștiință curată; or, conștiința curată fără mărturisire e cu neputință. Iată de ce am spus că cine se roagă „cu pace” înseamnă că în sufletul lui a mulțumit mai întâi și s-a mărturisit.

De altfel, chiar lucrul pe care-l cerem presupune că am adus mulțumire și că ne-am mărturisit. Căci ce cerem? – să fim miluiți: „*Doamne, miluiește-ne!*”. Dar aceasta e cererea unor vinovați, care când nu mai au nici un cuvânt de îndreptățire, lipsiți de orice apărare, înalță acest ultim strigăt către Judecătorul lor, nădăjduind să dobândească ceea ce cer, nu pentru meritele lor, ci prin milostivirea aceluia. E ruga unor oameni care recunosc cât de mare este bunătatea Judecătorului și cât de grea este vinovăția lor. Aceasta înseamnă atât mărturisire, cât și recunoaștere.

Dar care e cea dintâi cerere? – „*Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre*”. După ce ne-a învățat mai întâi cum trebuie să ne rugăm, ni se spune acum și ce trebuie să cerem în primul rând: **Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui**. Căci „*mântuirea sufletelor*” înseamnă Împărăția lui Dumnezeu, iar „*pacea de sus*” este tot una cu dreptatea Lui. Aceasta este „*pacea lui Dumnezeu care covârșește toată mintea*” (Filipeni 4, 7) și pe care Domnul a dat-o Sfinților Săi Apostoli, înainte de a Se sui la Tatăl,

zicând: „*Pace las vouă, pacea Mea dau vouă*” (Ioan 14, 27). După cum în Sfânta Evanghelie cuvântul „dreptate” nu înseamnă numai a da fiecăruia ce este al său, ci virtute în general, tot așa și aici **cuvântul „pace”** este luat în înțelesul larg și **înseamnă rodul tuturor virtuților** și al unei înțelepciuni desăvârșite. Căci o singură virtute de-ți va lipsi, nu poți avea pace desăvârșită. Cel ce vrea să ajungă la aceasta, trebuie să fi atins toate virtuțile.

Prin urmare, trebuie să ne sârguim a dobândi mai întâi pacea care stă în putința noastră și după aceea să cerem de la Dumnezeu pacea Lui. De aceea ne vorbește preotul mai întâi despre pacea care stă în putința noastră, adică pe care o putem dobândi noi înșine, atunci când ne îndeamnă să ne rugăm lui Dumnezeu „cu pace”; iar după aceea pomenește de pacea pe care ne-o dăruiește Dumnezeu, îndemnându-ne să o cerem de la El: „*Pentru pacea de sus... Domnului să ne rugăm!*”. Aici este vorba nu numai despre pacea dintre noi, când nu ne urâm unii pe alții, ci și despre cea din noi înșine, pe care ne-o dă cugetul curat. Căci unui cuget tulburat îi este absolut cu neputință să se apropie de Dumnezeu, deoarece îl împiedică însăși natura tulburării.

Omul care se roagă fără pace în suflet nu poate să se roage cum se cuvine și nici nu folosește nimic dintr-o asemenea rugăciune, căci ori îl tulbură mânia și ura, care-i alungă din suflet pacea, ori îl mustră cugetul și-l osândește inima pentru păcatele făcute, și atunci această neliniște care-l frământă îl face să n-aibă nici o îndrăzneală față de Dumnezeu. Unul ca acesta se roagă fără îndrăzneală, adică fără încredere; dar **cine se roagă fără încredere se roagă în zadar** și fără nici un folos.

Iar după aceasta, suntem îndemnați să **ne rugăm din tot sufletul și pentru alte lucruri**: nu numai pentru Biserică și pentru stăpânire, pentru cârmuitorii bisericești și cei lumești, pentru cei ce sunt în primejdii, în necazuri și în nevoi, ci pentru toți oamenii din toată lumea. Ne rugăm „*pentru pacea a toată lumea...*”, ca unii care știm că Dumnezeu este Stăpânul obștesc al tuturor fapturilor Sale și că El are grijă de toate, ca un Ziditor al lor. În al doilea rând, ne rugăm pentru ca, în pacea și liniștea lor tihnită și netulburată, și

noi să putem duce o viață tihnită și netulburată în toată cucernicia și vrednicia.

Ne rugăm nu numai pentru cele sufletești, ci și pentru bunurile materiale de care avem nevoie: pentru buna întocmire a văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pământului, ca să ne aducem aminte că Dumnezeu este izvorul și dătătorul a toate și ca numai spre El să ne îndreptăm privirea. Căci Mântuitorul Însuși ne-a poruncit să cerem de la Dânsul chiar pâinea cea de toate zilele, odată cu celelalte lucruri”.

(**Sfântul Nicolae Cabasila**, *Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii*, traducere din greacă de Pr. Prof. Dr. Ene Braniște, Editura Arhiepiscopiei Bucureștilor, București, 1989, pp. 16-19)

EVENTIMENTE PAROHIALE

- Duminică, 24 februarie, la ceas de vecernie, grupul de pelerini din Țara Sfântă s-a întâlnit cu aproximativ 50 de credincioși ai parohiei, în biserică, admirând fotografiile precum și o prezentare Powerpoint, realizate de doamna Iuliana Sbîrnea.

Expunerea a fost însoțită de explicații oferite de domnul Valentin Dobrea, alături de doamna Gherghina Caragea și de preotul Pelin Gabriel Ioan.

Agapa de după expunere a reprezentat un moment la care s-au pus multe întrebări și s-au oferit răspunsuri, pe măsură.

S-au pus bazele unui viitor pelerinaj la locurile sfinte.

- Doamna Elena Gheorghită, enoriașă, a donat parohiei un rând de veșminte preotești, de culoare albă.

Amintim faptul că nu e singurul rând de veșminte donat, ci, are multe obiecte donate parohiei, atât de necesare derulării activității bisericesti.

(Pr. Gabriel Ioan Pelin)

Parohia Vovidenia

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Capela mortuară: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, jud. Galați;

Cantina parohială: pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

e-mail : pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com